

ת"פ 53084/08/15 - מדינת ישראל נגד עלי יאסין

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 53084-08 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובו'
מדינת ישראל
המאשימה

נגד
הנאשם
על יאסין

nocheim:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענת שטיינשניד
ב"כ הנאשם: עו"ד משה מרוז ועו"ד משה פלמור
הנאשם באמצעות הלוי
נכיג משפחת הקרבן, עו"ד שאמי מחמוד
חר דין

1. הנאשם הורשע על סmgr הוודיתו בעבירות שיויחסו לו בכתב אישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון, אליו הגיעו הצדדים. הוסכם, בין היתר, כי על הנאשם יושת עונש מאסר בפועל בין 4 שנים, בגין ימי מעצרו בתיק זה וכי יופעל כנגדו עונש מאסר מוותנה בר הפעלה בן שנה, חצי בחופף וחצי במצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בין 4.5 שנים. בנוסף, יושתו על הנאשם עוני מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי, והטייעונים לעניין זה יטענו באופן חופשי על ידי הצדדים.

2. בכתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") יוחס לנאשם העבירות הבאות - סיע להריגה, עבירה לפי סעיף 298 + 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיפים 144(א) +(ב) + 29 לחוק העונשין; היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 29 + 452 לחוק העונשין; שבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 279 לחוק העונשין.

3. בעובדות כתב האישום נאמר כי במועד שאיןו ידוע למאשימה, עובר לתאריך 30.6.15, החליט הנאשם לירות לעבר סופרמרקט "דוחא" בטمرة. לצורך הירוי פנה הנאשם ביום 29.6.15 למוחמד סמאר וביקש לקנות ממנו את הקטנווע שהוא ברשותו. כמו כן ביקש הנאשם מסמאר להחליף את אגוז הקטנווע שהרעיש, לאגוז שאינו ממשיע רعش. סמאר נעתר לביקשת הנאשם והחליף את האגוז כמבוקש.

בתאריך 29.6.15 סמוך לפניו חצות, נפגש סמאר עם הנאשם ועם אחר ומסר לידי הנאשם את הקטנווע לאחר שקיבל מידיו סך של 2,000LN. במעמד זה אמר הנאשם לסמאר כי הקטנווע ישמש אותו בירוי לעבר

עמוד 1

סופרמרקט "דוחא" שבטמרה. לצורך הירוי הצעידו הנאשם והאחר בתת מקלע ובאקדח שהנים כלי נשק שסוגלו לירוח כדור שבקחו להמית אדם ובתחמושת.

ביום 30.6.15 בשעה 01:15 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם והאחר רוכבים על הקטנווע עד סמוך לסופר, כשהנהנים נוהג בקטנווע והאחר יושב מאחוריו. תוך כדי נסיעה יירה האחר באמצעות אחד מכל' הנשק מספר יריות לעבר הסופר והנאשם והאחר המשיכו בנסיעתם. שתי דקות לאחר הירוי הראשון, בשעה 01:17 חזרו הנאשם והאחר כשהם רוכבים על הקטנווע עד סמוך לסופר. תוך כדי נסיעה, יירה האחר באמצעות אחד מכל' הנשק מספר יריות לעבר הסופר והאנשים שעמדו בקרבתו ואשר הגיעו למקום בעקבות הירוי הראשון. הנאשם והאחר המשיכו בנסיעתם. בין אותם אנשים שהיו באותו מקום היה גם מר דיאב (להלן: "המנוח"). אחד מהקליעים שירה האחר בירוי השני, בסיוועו של הנאשם, פגע במנוח וגרם למוות. כמו כן נגרם לחיליל סובח שפושא ברגל שמאל ולמ.א.ה שירתה באכבע. מותו של המנוח נגרם מנזק לריאות השמאלית וכלי דם גדול יציאה בגב מימין.

סה"כ נורו בירוי הראשון והשני כ- 22 כדורים שגרמו נזק למדים שבתו הסופר, לשמשה ולקירות הסופר. לאחר הירוי התקשר הנאשם לסמארט ו אמר לו לזרוק את כרטיס הסים של הטלפון הנייד שלו, בכונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, וסמארט עשה כן. כמו כן הסתר הנאשם את הטלפון הנייד שלו בכונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

ביום 15.10.15 בעת שבו נתונים במעצר בתיק זה תקף הנאשם את סמארט בכר שהכח אותו בראשו ו אמר לו "למה פתחת עליי?".

4. ביום 17.3.4.17 הוזג הסדר הטיעון, הנאשם חזר בו מכפירתו, והוגש כתב אישום מתוקן בו הודה הנאשם והורשע על פי הodiumו.

5. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הציגה המאשימה במסגרת ראייתה לעונש את גילוון הרשענותו של הנאשם (מע/1) ממנה עולה, כי לחובתו הרשעה מיום 2.5.13 בעבורת חבלה, לרבות חבלה כשהערבי מזוין וחבלה חמורה, פציעה וניגת רכב מנועי ללא רישון. בנוסף, הציגה ב"כ המאשימה את כתב האישום נשוא הרשותה הנ"ל וכן את הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו וכן את פסק דיןו של בית המשפט העליון בערעור שהוגש על גזר הדין ונדחה.

6. בנוסף, ביקשה המאשימה להביא את דבריו של בנו של המנוח, מר דיאב ח'יר. בדבריו ציין מר דיאב כי בעבר שמו היה מחמוד וכי שינה את שמו לח'יר על שם אביו לאחר מותו. לדבריו, אימו עבדה כל חייה כמורה בבית ספר וכי במועד שבו החלטה לפרוש לגמלאות, להתחיל פרק חדש בחייה ולהנות עם בן זוגה, נהרג אב המשפחה שהיה הרוח החיים בבית. המנוח לא היה קשור כלל לאירוע הירוי וכל אשמו התבטה בכר

שהיה במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. הבן הוסיף כי אין פיצוי שיקחה את עצמת הכאב והוא בא לבקש מבית המשפט לעשות צדק.

.7. ב"כ המאשימה בקשה לכבד את ההסדר אשר נרשם בין הצדדים, בין היתר, לאור קושי ראייתי אליו נחשף בית המשפט במהלך ניהול המשפט. נאמר כי הענישה שהוסכמה על ידי הצדדים תואמת את הענישה הנוגגת בפסקה בנסיבות דומות. בנוסף בקשה המאשימה להטיל על הנאשם כנס ומאסר מותנה לתקופה ממושכת Shiya בו כדי להרטיע אותו מלהזור ולבצע עבירות כגון אלו בהן הורשע. כמו כן עתירה המאשימה לחייב את הנאשם בפיצוי משפטה המנוח בסכום Shiya בו כדי לשקוף את ההכרה בפגיעה הקשה שנגרמה להם.

.8. ב"כ הנאשם טען כי ההסדר הושג נכון קשיים ראייתיים וכי הodium שלחו מבטאת נטילת אחריות על מעשיו וביאה לחסכו בזמן שיפוטו יקר, במיוחד בשים לב לכך שרישימת עדי התביעה מונה 170 עדים, מתוכן נשמעו רק כ- 20 עדים. תחת ניהול משפט ארוך שבמסופו עשוי היה בית המשפט גם לזכות את הנאשם, בחר הנאשם ליטול אחריות ולהודיע בסיווע להריגה. הסיווע מתבטא בכך שה הנאשם נהג בקטנו אף לא הוא זה שירה במנוח.

לגביו נסיבותו האישיות של הנאשם, טוען סגנו כי מדובר במי שהיה בן 21 במועד האירוע, ומכאן שמנמה על קבוצת הבוגרים צעירים שזכו להתחשבות מיוחדת בפסקה. נאמר כי הנאשם סיים 10 שנות לימוד, עבד ככלן שיפורים עד למעצרו ופרנס את המשפחה המנוח חמישה אחיהם. אביו נמצא במוסד גמילה ואילו אמו חייה מקצתה הבטחת הכנסה.

בנסיבות, סבור ב"כ הנאשם כי מדובר בהסדר סביר העונה על דרישות הפסקה. לגביו הפיצוינו טוען כי בגין דין שעניינם הריגה וסיווע להריגה סכומי היפויים נעים בין 20,000 - 30,000TL וקיימים מקרים בהם לא נפסקו פיצויים כלל. בענייננו, מדובר במשפחה מובטלת שאין לה מקור הכנסה ועל כן ככל שהפיצוינו יאה סביר יותר כך יגדלו הסיכויים כי הוא ישולם. לבסוף טוען כי נהוג שכאשר בית המשפט פוסק פיצוי הוא נמנע לרוב מהטלת כנס.

.9. הנאשם וויתר על זכותו לומר את המלה האחרונה.

.10. עבירות הריגת היא מהUBEIROT הקשות והחמורויות שבספר החוקים שבצדה העמיד החוקוק עונש מרבי של 20 שנות מאסר. בעבירות הסיווע בה הורשע הנאשם, עomid העונש המרבי על מחצית התקופה הנ"ל, היינו עשר שנות מאסר. בית המשפט עמד לא אחת על הצורך להילחם בתופעה של יישוב סכסוכים באליםות ובנשך חם בציינו כי "חברתנו היפה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באליםות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' ריכמן (7.2.2005); ראו גם: ע"פ 7374/07 שמאן נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (16.11.2009); ע"פ 3573/08 עודרה נ' מדינת

ישראל, פסקה 45 (13.4.2010); ע"פ 1630/14 אבו שנדי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-20 (4.12.2014).

בע"פ 7744 מדינת ישראל נ' היב (10.12.2015) נדון מקרה בו קיפח אדם את חייו עקב מעשי ירי שכונו לעבר ביתו. נאמר כי :

"רישום של מעלה ממאה יריות אינו יכול שלא להכיל את צפיפות האפשרות של פגיעה בח"י אדם, והוא מעמיד את מבחני עבירות ההריגה ברף גבוה... גם אם אין אפשרות לקבוע שהמשיב כיוון את הירוי לעבר המנוח או שהבחן בו, עצם הירוי המסייע טומן בחובו את הנוראה האדומה והפעמוני המצלצל הזועקים כי ח"י אדם מועמדים בסכנה".

11. נוכח חומרת העבירה שהובילה לתוכאה הקשה של קטילת ח"י אדם, הרי עונש המאסר שהוסכם, העומד על ארבע שנים מאסר בפועל, מצוי מתחת למתחם העונש הולם את נסיבות העניין ואינו משקף את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. המסר שצורך לצאת מבית המשפט הוא מסר חד וברור ולפיו ירי לעבר אזרחים תמים בנسبות שתוארו בכתב האישום, מהшиб ענישה מרתיעיה העולה על העונש שהוסכם. הדברים נכונים שבעתים שעה שאותו ירי הוביל לקיפוח חייו של אדם רק על שם שהזדמן באקראי לזרת האירוע ונכח במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. הקלות הבלתי נתפסת של ירי בטבורה של עיר, במקום בו התקהלו אנשים בשל מעשה ירי קודם, מקומיות, רanoia לכל גני ומחيبة ענישה חמירה.

12. יחד עם זאת, העונש הוסכם במסגרת הסדר טיעון שנרקם בין הצדדים. ההסדר הווג בין היתר על רקע קושי ראייתי שהתעורר בתיק, כפי שנטען מפי ב"כ המאשימה. נוכח זאת, לא ראוי לדחות את ההסדר. רבות נאמר בפסקה על תפקido הראו של מכשיר הסדר הטיעון במסגרת האכיפה הפלילית ועל זהירות שיש לנתקוט ביחס אליו.

בע"פ 1281 בורשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(4), 100 נאמר כי :

"נושא אישורם ודחייתם של הסדרי טיעון - הן במישור העקרוני והן במישור הפרטני - שב ומובא להכרעתו של בית משפט זה. לא פעם מעורר הוא דילמות קשות, ותמיד - מציריך הוא עיריכת אייזון זיהיר, מחושב ועדין בין מכלול השיקולים הטריכים לעניין. ההתייחסות להסדרי טיעון בשיטتنا עברה עם השנים שינויים והתפתחויות. לאחר שהנושא נבחן בפסקתנו פעמיינט, דומה כי אין כוון חולק כמעט על כל שימוש בכליה זה הינו בעל יתרונות ניכרים ועל כך שכלכל יש בערכיהם של הסדרי טיעון כדי לקדם את האינטראס הציבורי, כמו גם על כל שטמי לא, במצבות שעמה מתמודדת מערכת המשפט בישראל ובהתחשב בעומס הרב המוטל הן על בתי המשפט, הן על יתר הנוגעים בדבר, הסדרי טיעון מהווים ככל מרכזו במלואכת אכיפת החוק - כליה הכרחי על מנת שהמערכת יכולה תוכל לשאת במשימות המוטלות על כתפיה. לצד זאת, אין ולא ניתן להタルם מהקשה ומהטיסכנים הבלתי מבוטלים שטומן בחובו מוסד זה, ובין היתר מהחשש מפני הרשות חופים מפשע, מהחשש מפגיעה באינטרס הציבורי להענשת עבריים ומפגיעה בעיקנון הבסיסי של שוויון בפניו החוק. ממשמעות הדברים הינה אפוא כי עיריכת הסדר טיעון לא תהיה נכונה בכל מקרה ולא "בכל מחיר", ומכאן הצורך בבדיקה,

ושקלול זהירים ואחראים - הן מצד הצדדים, הן מצד בית המשפט שלאישרו מובא הסדר.

הפסיקת התוותה את אמות המידה על פייה יבחן בית המשפט הסדר טיעון המוצג לפני ובכלל סיכוי הרשותו של הנאשם אלמלא הסדר. נקבע כי "על אף שבית המשפט איננו פטור מלבחון בעצמו את שיקולי הענישה, הרי שלא ימהר להתערב בעונש שהוסכם בין הצדדים, בוודאי כאשר מדובר בהסדר 'סגור' אשר איננו קבע מתחם מסוים אלא עונש מגדר ומוסים. התערבות זו שמורה למצבים חריגים ביותר" (ע"פ 14/14 **אסט נ' מדינת ישראל** (20.4.2016) וראו גם: ע"פ 5310/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.9.2012)).

הלכה היא כי לרשויות התביעה מסור שיקול דעת רחב בכל הנוגע לנקיות הליכים פליליים, לרבות החלטה על הסדר טיעון ובית המשפט ימנע על פי רוב להתערב בהחלטותיהן של רשויות אלה, למעט במקרים חריגים.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בבג"ץ 16/11 **מנשarov נ' פרקליטות מחוז תל אביב** (9.11.2016) שם נקבע כי:

"הלכה ידועה היא מימים ימימה, עליה חזר בית משפט זה פעמים רבות, כי לרשויות התביעה מסור שיקול דעת רחב ביותר בכל הנוגע לנקיות הליכים פליליים - בין החלטה על העמדה לדין ובין החלטה על סגירת תיק, מחוסר ראיות או בהעדר ענין לציבור - כמו גם באשר לניהול ההליך הפלילי, לרבות החלטה על הסדר טיעון. בית משפט זה אינו מחליף את שיקול דעתן של רשויות התביעה בשיקול דעתו-שלו, ולא ייטה להתערב בשיקול דעת זה אלא במקרים חריגים של החלטה משיקולים זרים או החלטה הלוואה בחוסר סבירות קיצוני או בעיות מהותי. הלכה זו כוחה יפה לכל שלביו ומרכיביו של ההליך הפלילי (ראו למשל: בג"ץ 1019/15 **פלוני נ' פרקליטות מחוז תל אביב** [פורסם בנבו] (14.7.2015); בג"ץ 1844/14 התנוועה למען איקות השלטון נ' **פרקליט המדינה** [פורסם בנבו] (25.3.2014), להלן); בג"ץ 9733/11 ח' בן אריה נ' הייעץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (23.12.13); בג"ץ 11221/11 נאסר נ' הייעץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (19.4.2007); בג"ץ 8722/05 קיקיס נ' הרמטכ"ל, [פורסם בנבו] (23.2.2006); בג"ץ 8643/04 אורן נ' משתרת ישראל [פורסם בנבו] (22.12.2004); בג"ץ 6841/06 עזבון כהן נ' בית המשפט העליון [פורסם בנבו] (14.6.2007); בג"ץ 4550/94 אישה נ' הייעץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) (1995) 859, ועוד רבים זולתם)".

13. על יסוד מקבץ האמור, לא ראוי, כאמור, לדחות את הסדר. לנוכח רכיב המאסר בפועל הנוטה לקולא, ראוי לקבע פיצוי משמעותי למשפחה המנוח.

14. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 שנות מאסר בפועל בגין ימי מעצרו בתיק זה מיום 30.6.15 ועד 1.2.16 ומיום 17.1.17 ועד היום.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק 18216-08-12 בבית המשפט המחוזי בחיפה, באופן שמחצית התקופה תהיה בחופף ומחציתה האחראית במצטבר לעונש שהוטל בגין תיק זה. בסה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 4.5 שנים בגין ימי מעצרו בתיק זה.

ג. 12 חודשים מאסר על תנאי לבלי עבור משך שלוש שנים ממועד שחררו עבירת אלימות מסווג פשע יירושע בגינה.

ד. פיצוי למשפחה המנוח (אלמנתו וילדים) בסך 60,000 ₪ לשישולם תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ז, 04 Mai 2017, בנסיבות הצדדים.